

▮ *Boér Tamás*

Nyirkos ősz

Nyiroktól roskad a víz-szagú rét,
posványló ezüst köd-szekerét
portól dagadt szél cibálja,

s vörösre tépi az esti eget.
A látkörön szenny füstje heged,
levedlett bőrét marja a pára.

Ősz-oszlopok súlyától gyötörve
szórványosan prüszköl a náthás földre
a csend keserűn szuszogó sípja.

Könnyes az ég, mintha sírna
sótalan pattog a fájdalom leve,
s csikorog a táj csont-kereke.

Szeptember

A faágak már görcsben állnak,
száll megannyi diólevél,
s az eső levét már összeszúrta
a füsttől borzongó szürke
ökörnyálba csavart szél.

Igazgyöngy

Szemed fekete tengerében
süllyedt el szemem hajója.

Szívem rozsdafoltjai lassan leperegnek
s igazgyöngy szemekben szóródnak szét
lábaid előtt.

